

kan komme til at bedøve dem. Det er derfor, man skal have dem i den stilling, og det er et direkte tegn på, at man påfører dyrene lidelse.

Til hr. Arne Melchior: Jo, jeg har stemt for dyreværnsloven. Jeg stemmer altid for, når der kommer forbedringer ind i en lov, og her var der en forbedring, så det gjorde jeg da.

Erling Oxdam (V):

Dyr må ikke lide smerte, og mennesket har bevisbyrden for, at dette ikke bliver tilfældet. Denne bevisbyrde er ikke til at løfte og kan måske ikke løftes, så tvivlen må derfor komme dyrene til gode ud fra den gamle romerretlige sætning: In dubio pro reo.

Der er ikke ført bevis for, at dyr ikke lider smerte ved disse rituelle slagtninger. Når Dyreetisk Råd udtaler, at rituelle slagtninger uden forudgående bedøvelse hidtil er foregået etisk uforvarligt, og når praktiserende dyrlæge hr. Henning Grove også siger det, er mit svar let: Jeg må stemme for lovforslaget, og jeg vil opfordre mine egne partifæller til at stemme for det.

Når jeg ikke er nævnt i betænkningen – hverken i betækningsbidraget eller navnelisten – skønt jeg er medlem af Retsudvalget, skyldes det, at jeg ad hoc har overladt min plads i Retsudvalget til fru Pia Kjærsgaard, for at hun kunne være med i Retsudvalgets arbejde. Det er derfor, jeg ikke har kunnet være med i det betækningsbidrag, hvor mine to partifæller – ordføreren, fru Inge Dahl-Sørensen, og hr. Svend Aage Jensby – siger, at de finder, at der her i Danmark ligesom i de øvrige skandinaviske lande bør gælde et ubetinget krav om, at bedøvelse skal finde sted før slagting af dyr. Denne del af mindretallet, altså de to nævnte, lægger vægt på, at alle skal være lige for loven, og at der kun skal gælde ét regelsæt i Danmark.

Den omstændighed, at der har været givet tilfaldelse til slagting efter islamisk og jødisk ritus, giver hverken de pågældende mindretal ret til fortsat at benytte en uetisk slagtemetode eller staten pligt til fortsat at godkende en slagtemetode, der indebærer, at dyrene lider unødigt. Dette kan jeg fuldt ud tilslutte mig, selv om det altså af den grund, jeg nævnte, ikke står i betænkningen.

(Kort bemærkning).

Else Marie Mortensen (S):

Det er hr. Henning Groves faglige udtalelse her fra talerstolen, der får mig herop for at gøre en kort bemærkning. Jeg har stor . . .

Formanden:

Korte bemærkninger skal rettes til den forudgående ordfører.

(Kort bemærkning).

Else Marie Mortensen (S):

Undskyld.

Dorte Bennedsen (S):

De nye regler er svære at finde ud af for medlemmerne; det vil jeg godt skrive under på.

Den slagtemetode, vi diskuterer i denne lange og måske til tider særprægede debat, er i sin enkelthed, om dyrene skal bedøves, inden halsen skæres over, eller om vi vil acceptere, at bolt-pistolen først bruges umiddelbart efter halsoverskæringen.

Jeg synes ikke, der er nogen som helst grund til at skjule, at den sidste løsning hænger nøje sammen med et ønske om at finde en løsning, som to af vore religiøse mindretal også kan leve med. At Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti ikke interesserer sig en snus for den vinkel, tror jeg ikke overrasker nogen her i Salen; men jeg må indrømme, at når SF og Enhedslisten, som normalt er meget optaget af menneskerettigheder – og menneskerettigheder omfatter faktisk også religionsudøvelse – ikke interesserer sig for det problem, er det mere end overraskende.

Vi fik i Retsudvalget en henvendelse fra professor Zahle og en ph.d.-studerende. Det var en afhandling, der er skrevet om dette problem. Vi var mange i Retsudvalget, der syntes, den var god at blive klog af, men den blev fejlet af bordet af SF som fuldstændig irrelevant. Den handlede lige præcis om problemet: Hvor langt strækker religiøse mindretals rettigheder sig? Hvornår krænker man deres rettigheder? Men det er jo selvfølgelig nemmere og bekvemmere at beskæftige sig med krænkelse af mindretalsrettigheder, menneskerettigheder, fri religionsudøvelse osv. osv., når det foregår på Ny Guinea eller i Nepal, end når det foregår tæt på os selv, inden for vore egne grænser.

Ingen kan være uenige i, at der skal tages dyreetiske hensyn; men her er der to hensyn, der skal tages, nemlig det dyreetiske og hensynet til, om det er muligt at finde en løsning, så vore religiøse mindretal også kan udøve deres religion. Vi er faktisk en del – og jeg mener at vide, vi er et flertal i denne sal – der mener, at den balance, der her er fundet, selvfølgelig ikke handler om 1, 2 eller 7 minutters lidelse, men om relativt få sekunder efter halsoverskæringen.